УВАГА, АЎТАРЫ!

Згодна з умовамі нашага творчага спаборніцтва, прыём «проб пяра» ад ахвотных у ім паўдзельнічаць быў скончаны ў пачатку месяца. За час правядзення чарговага конкурсу сярод юных і маладых нештатных аўтараў мы атрымалі некалькі дзясяткаў работ, прычым, як заўсёды, добрая іх частка паступіла літаральна ў самы апошні момант. Каб іх усе прачытаць і падрыхтаваць да друку лепшыя, патрэбны час. Таму публікацыя работ працягваецца! Нагадваем, вынікі творчага спаборніцтва плануецца падвесці да пачатку ўступнай кампаніі (не называючы пакуль даты), каб старэйшыя яго ўдзельнікі — выпускнікі гэтага года, што будуць сёлета «штурмаваць» журфак, — у выпадку перамогі змаглі апроч публікацый у партфоліа і ганаровых грамат атрымаць яшчэ і рэкамендацыі для паступлення. Што тычыцца кароткага аналізу «проб пяра», якія паступілі ў рэдакцыю, дык сярод іх ёсць як напісаныя сапраўды па-журналісцку, так і, на жаль, такія, якія не адпавядаюць умовам конкурсу, найперш у плане творчага складніка. Хто ж будзе прызнаны лепшым? Інтрыга захоўваецца! Мы ж прапануем ахвотным у чаканні падвядзення вынікаў дасылаць нам свае творчыя работы ўжо па-за конкурсам.

«СОНЕЧНАЯ МУЗЫКА»,

або Ад «Ветру ў галаве» да «Новай хвалі»

Саша Захарык — адна з фіналістак беларускага адбору на «Еўрабачанне-2016». Да сваёй песні яна сама напісала музыку. Трэк называецца Glory Night («Ноч зззяння»). Спявачка нарадзілася ў Мінску. З шасці гадоў захапляецца музыкай. Скончыла музычную школу па класе фартэпіяна. У 12 гадоў пачала прафесійна займацца вакалам. Сваю першую песню напісала ў 14 гадоў. У 2009 годзе брала ўдзел у фінале песеннага конкурсу «ЕўраФэст» у складзе групы «Вецер у галаве». А сёлета плануе выступіць на конкурсе «Новая хваля» ў Сочы ад нашай краіны.

— Аляксандра, як з'явілася рашэнне падаць заяўку на адбор «Еўрабачання»?

— Насамрэч я не планавала ісці на конкурс, але раніцай у апошні дзень падачы заяў мой малады чалавек сказаў, што ў мяне ёсць нядрэнная песня, абяцаў дапамагчы з фанаграмай (ён аранжыроўшчык, мультыінструменталіст). За дзве гадзіны ўсё было гатова, і за дзесяць хвілін да закрыцця пошты мы літаральна пабеглі адпраўляць работу. Праз пару дзён мне патэлефанавалі і сказалі, што я прайшла на адбор. Я была перадапошняя (усяго паступіла каля 100 заяў) і ўвечары таго ж дня даведалася, што прайшла ў дзясятку.

— У чым адметнасць тваёй выканальніцкай манеры?

— Мае слухачы і сябры гавораць, што мой стыль можна апісаць словамі «сонечная», «добрая», «пазітыўная» музыка. Пакуль што мне падабаецца развівацца ў гэтым кірунку, але не выключана, што праз пару гадоў будзе падабацца зусім іншы настрой падачы песень. Зусім нядаўна, напрыклад, я напісала кампазіцыю для беларускай кароткаметражкі «Называйце гэта, як хочаце», і яна вельмі адрозніваецца ад майго асноўнага рэпертуару, таму што сумная.

«Папулярнасць мяне яшчэ не вельмі хвалюе, больш хачу быць пазнавальнай праз свае песні. Але гэта пакуль не асноўная мэта, лічу, што знаходжуся ў творчым пошуку».

— Раскажы пра свой шлях творчага станаўлення як спявачкі.

— Безумоўна, была музычная школа. Сем гадоў па класе фартэпіяна. А праз тры гады, калі быў аб'яўлены адбор на дзіцячае «Еўрабачанне», напісала сваю першую песню. Лічу, што гэта быў вельмі важны этап у маім жыцці, таму што музычнае выхаванне для кожнага артыста — абавязковая рэч. І калі б мая маці ў свой час спынілася і апусціла рукі, то я магла б і не мець такога вопыту.

Таксама былі розныя эстрадныя студыі. У 11 гадоў пайшла ў музычны ансамбль «Рэвю» Наталлі Раманавай. З яго і пачаўся мой творчы шлях як вакалісткі. Затым Ліцэй БДУ. У прынцыпе я паступіла туды з-за таго, што там вялікая сцэна, добры гук і магчымасці для самавыяўлення. Але тады я не ведала, што звяжу сваё жыццё з музыкай, меркавала пайсці або на журфак, або на філфак. А за месяц да паступлення мама мне сказала, каб я лепш пайшла ў артысткі. Ну, я і паступіла ва ўніверсітэт культуры. Потым былі новыя знаёмствы, канцэрты... Я бясконца шчаслівая і магу дзякаваць Богу за магчымасць займацца тым, што люблю.

Зараз спяваю ў кавер-бэндзе «Яблычны чай» (AppleTea), мы запісваем уласныя песні і праводзім карпаратыўныя праграмы. Выконваю пераважна джазавыя песні, таму мяне называюць джазавай спявачкай, але я з гэтым не згодна. Я поп-спявачка. Хутка мы паедзем на джазавы фестываль. Вось там я змагу апраўдаць сваё званне *(усміхаецца)*. Але мне яшчэ трэба грунтоўна падрыхтавацца са сваім бэндам.

— Ты лічыш сябе папулярнай?

— Не лічу. Для мяне вельмі важна, як і для любога артыста, які піша сам, каб песні былі пачуты, а кола слухачоў пашыралася. У любым выпадку папулярнасць мяне яшчэ не вельмі хвалюе, больш хачу быць пазнавальнай праз свае песні. Але гэта пакуль не асноўная мэта, лічу, што знаходжуся ў творчым пошуку.

— Што ўплывае на фарміраванне твайго светапогляду?

— Безумоўна, кнігі, фільмы, але вандроўкі — найбольш моцная крыніца. Гэта бясконцае натхненне, таму што адкрываеш нешта новае. Ну, і, канешне, музыка. Вельмі люблю слухаць і глядзець відэа з канцэртаў маіх любімых артыстаў: Beyonce, Stevie Wonder, Franklin. Дарэчы, у ліпені я еду ў Амстэрдам на канцэрт Beyonce. Я не магу паверыць: калі набывала квіткі, то плакала ад шчасця.

— Хто твой кумір?

— Beyonce, напрыклад, мяне вельмі натхняе як спявачка і жанчына, як танцор, рэжысёр, прадзюсар. Таксама Alicia Keys, Justin Timberlake, Jamiroquai...

— Якія дасягненні лічыш галоўнымі на творчым шляху?

— Ну, па-першае, тое, што я пачала сама пісаць песні. Па-другое, Ліцэй БДУ і ўніверсітэт культуры — гэта каштоўны вопыт выступленняў і новыя сябры, якіх я таксама лічу сваім дасягненнем. Канешне, «Яблычны чай». Спяваць з імі было маёй марай. Таксама мой малады чалавек — яшчэ адно дасягненне *(усміхаецца)*. Яго калектыў, работа з ім — найкаштоўнейшы вопыт для мяне. Я вельмі рада, што працую ў гэтым аркестры. Конкурсы і фестывалі не лічу дасягненнямі. Гэта толькі крокі на шляху самаразвіцця.

— А як ты ставішся да творчых эксперыментаў?

— З задавальненнем. Было ўжо некалькі праектаў з рэперам Вінсентам. Таксама рэгулярна ёсць прапановы ад беларускіх дыджэяў, якія жадаюць запісаць разам песню. Я мяркую, што ў хуткім часе будзе штосьці цікавае.

— Ці хапае часу на асабістае жыццё?

— Так атрымалася, што мой малады чалавек — музыкант. Лічу, што нам пашанцавала, бо і мэты ў нас аднолькавыя, і працуем разам.

— Што для цябе галоўнае на гэтым этапе жыцця?

— Імкненне да самарэалізацыі. Трэба многа працаваць, каб ганарыцца сабой. Творчы чалавек заўсёды поўны ідэй і планаў. Але ёсць праблемы з лянотай, я пастаянна з ёй змагаюся...

Валерыя КАМКОВА,
вучаніца 10 класа Ліцэя БДУ.

ПРА АЎТАРА

Валерыя, па яе словах, шмат чытае, любіць спорт і актыўны лад жыцця.

— З дзяцінства займаюся каратэ ў клубе. Таксама захапляюся блогамі і спрабую сама здымаць відэа і весці свае старонкі ў сацыяльных сетках, — гаворыць 15-гадовая аўтарка. — Люблю стасункаваць з крэатыўнымі і пазітыўнымі людзьмі: яны дораць мне наймацнейшае натхненне. Аб прафесіі думаю так: праца павінна быць у задавальненне. Я планую паступаць у інстытут журналістыкі, мяркую, у гэтай прафесіі маё месца. А цяпер стараюся развівацца па ўсіх кірунках.

СВАЯ «ДАРОЖКА» ДА АЛІМПІЙСКАГА ЗОЛАТА

«Я веру, я змагу, я вытрымаю!» — паўтараў унутраны голас. Спартсмен займае сваё месца ў каноэ. Збіраецца з думкамі. Секунда і... старт! Паскараецца, што ёсць моцы. Сапернікі не адстаюць. Хутка вырашыцца тое, да чаго так доўга імкнуўся. Сэрца падказвае: поспех — блізка! Глыбокі ўдых, апошні рывок, выдых. Фініш! Ён — пераможца!

Сучасная моладзь мае невычарпальную колькасць магчымасцяў для самарэалізацыі. Нехта знаходзіць сябе ў творчасці, для кагосьці навука найцікавейшая за ўсе іншыя заняткі, а чыясьці мара — адчуць смак перамогі на спартыўных спаборніцтвах.

У 2013 годзе мара аднаго з маладых і перспектыўных спартсменаў Гродзеншчыны здзейснілася. Ён — Дзмітрый Лапата — першы раз стаў пераможцам чэмпіянату Беларусі сярод мужчын па веславанні на каноэ. Гісторыя паўтараецца ў 2014 і 2015 гадах, калі Дзмітрый зноў паказвае выдатны вынік не толькі на чэмпіянаце краіны, але і на еўрапейскіх спаборніцтвах у Францыі (сярод юніёраў да 19 гадоў) і Румыніі (сярод моладзі да 23 гадоў), дзе завяўвае «серабро».

Дасягненні гэтага маладога і энергічнага спартсмена з'яўляюцца вынікам плённай шматгадовай працы. Дарэчы, у спорт Дзмітрый прыйшоў у васьмігадовым узросце і ўжо пасля трэцяга заняткаў пачаў трэніравацца са старэйшымі наведвальнікамі секцыі. «Мне заўсёды падабалася і падабаецца трэніравацца з тымі, хто больш моцны і вопытны за мяне, — кажа мой суразмоўца, — бо ў іх я вучуся нечаму новаму».

Будні спартсменаў вызначаюцца асаблівым рытмам жыцця. Амаль заўсёды Дзмітрый знаходзіцца на зборах, практычна не бываючы дома. І падчас нашай размовы ў «Скайпе» ён таксама быў далёка ад радзімы — на зборах у Партугаліі. Хлопец адзначае: «Гэта вельмі цікава — падарожнічаць, але доўгія пералёты або пераезды парушаюць рэжым сну і адпачынку, што, зразумела, не вельмі добра для спартсмена».

ПРА АЎТАРА

Юля нарадзілася на мілай яе сэрцу Мастоўшчыне, у аграгарадку Дубна. «Вельмі люблю гэты куток за яго бясконца цікавую гісторыю, добразычлівых людзей і прыгожыя пейзажы».

Хутка наша 17-гадовая аўтарка закончыць школу. «Сумна развітацца з ёй — тут я адкрыла ў сабе многія якасці і здольнасці, удзельнічала ў цікавых праектах, конкурсах, алімпіядах, канферэнцыях, была вядучай шматлікіх мерапрыемстваў, — кажа дзяўчына. — Кім хачу стаць, вырашыла яшчэ ў 8 класе. Мая мара — стаць журналістам. Яго праца — гэта новыя знаёмствы, шмат адкрыццяў, а самае галоўнае — творчасць! Лічу, што калі працаваць і верыць у добры вынік, то ўсё абавязкова атрымаецца».

Пасля заканчэння вучылішча алімпійскага рэзерву ў Гродне паўстала пытанне аб будучай прафесіі хлопца, але яго адказ быў адназначны: «Я і спорт — адзінае цэлае». Сёння Дзмітрый Лапата — студэнт ГрДУ імя Янкі Купалы, дзе ён навучаецца на факультэце фізічнай культуры і спорту.

Спартыўныя дасягненні маладога весляра не засталіся незаўважанымі. Летась яго ўключылі ў спіс стыпендыятаў Прэзідэнцкага спартыўнага клуба, а з 2016-га ён атрымлівае абласную стыпендыю.

Увогуле, Дзмітрый — вельмі добры чалавек. Размаўляць з ім лёгка і цікава! Спартсмен запэўнівае, што ўсё наша жыццё — гэта неспадзяванкі, і калі мы будзем імкнуцца да сваіх мэт, жаданняў, мар, то гэтыя неспадзяванкі абавязкова будуць толькі прыемнымі! Ён шмат гаворыць аб сваім трэнеры: «Яго падтрымка для мяне вельмі важная. Трэнер — чалавек, які заўсёды побач, якому я ўдзячны за многае». «Ніколі не здавацца!» — словы, якія сталі сапраўдным дэвізам хлопца.

«Спорт падараваў мне мэту і дапамог дабіцца такіх вынікаў, — гаворыць Дзмітрый, — менавіта дзякуючы яму я даведаўся, да чаго трэба імкнуцца, пабываў у такіх краінах, як Францыя, Венгрыя, Румынія, Партугалія, Польшча, Малдова». На маё пытанне аб марах малады чалавек адказаў не раздумваючы: «Мая мара і мэта крочаць заўсёды разам. Напэўна, як і любы спартсмен, я мару аб алімпійскім «золаце». Але наперадзе яшчэ шмат працы, трэніровак і цяжкасцей, якія я павінен пераадолець».

Юлія МАЦІЕЎСКАЯ,
вучаніца 11 класа Дубненскай СШ Мастоўскага раёна.

РЕПОЗИТОРИЙ БГУ